

„Dodejte si odvahy! Já jsem Matka milosti a milosrdenství.“

Je důležité objevit **význam odvahy**. I Panna Maria o ní hovoří 1. 1. 1984: „*Dodejte si odvahy! Já jsem Matka milosti a milosrdenství... buďte odvážní, neboť Ježíš vás miluje svým Božím milosrdenstvím.*“ A opakuje: „*Buďte odvážní, já jsem Matka vašeho Spasitele a Vykupitele.*“ Protože to říká vícekrát, odvaha bude inspirovat mou dnešní meditaci pro vás.

Odvaha, o které mluví Panna Maria, je i dnes nevyhnutelnou pro všechny křesťany, a řekl bych pro všechny lidi, ale zvláště pro nás kněze. Musíme vejít s Ježíšem do večeradla, kde ustanovil Svátost oltářní, a jak píše evangelista Jan, učinil velmi důležité gesto: umyl svým učedníkům nohy. A potom začal Ježíš dlouhou řeč, která se ve 14. kapitole začíná slovy: „*Ať se vaše srdce nechvěje.*“ Jak to, že Ježíš o tom mluví během poslední večere, Paschy, noci vysvobození izraelského lidu z egyptského otroctví? Ježíš to říká ten večer, kdy svěří své tělo učedníkům, bude zajat, začne se jeho umučení, které se dovrší smrtí na kříži. Snad myslel tehdy na nás, na církev, která bude mít během století tolik těžkostí a bude v nebezpečí, že ztratí odvahu. „*Ať se vaše srdce nechvěje,*“ říká Ježíš, „*věříte v Boha a věřte i ve mě.*“ Odvaha a důvěra – o tom často hovoří i v 16. kapitole. A na konci této dlouhé řeči zanechává Ježíš svůj testament: „*Ať se vaše srdce nechvěje. Ve světě budete mít soužení, ale mějte odvahu: Já jsem přemohl svět.*“ (Jan 16,33)

Myslím, že je důležité zapamatovat si tato Ježíšova slova: „*Ve světě budete mít soužení.*“ Život Církve byl už do začátku poznamenán mnohými těžkostmi. Připomíná nám to i sv. Augustin, když říká, že církev prochází tímto světem skrze soužení i útěchy od Pána. Každý kněz, každý věřící, každá křesťanská komunita je v neustálém konfliktu se světem, a jsou tu překážky také od satana. Nacházíme se v neustálém boji, ve kterém nikdy nesmíme ztratit ze zřetele důležité body v našem kněžském a křesťanském životě: „*Ve světě budete mít soužení.*“ Zvláště dnes ani nemusíme tak usilovně hledat a najdeme tolik zmatku. Ve světě i uvnitř Církve. Tento zmatek je důsledkem situace, ve které se dnes nacházíme: je to ovoce mentality světa, který je proti evangeliu. Bylo to tak během staletí a také v dobách různých kultur. Někdy slychávám: „*Dnes je to nejhorší období.*“ Ale vždy to tak bylo, v každém čase se říkalo, že toto je zlé období. I v Modré knize se často říká, že jsme vstoupili do velkého soužení. Už roku 1984 se tam píše, že přichází velká zkouška. Jsme v ní. Jsme neustále ponořeni do velké zkoušky. Jsme neustále ponořeni do boje, ve kterém jsou dobro a zlo v neustálém konfliktu. My kněží vidíme ve světě postupování globalizace, slyšíme zprávy, že duch světa nabývá převahy stále víc a snaží se zabít Ducha Božího. Ale nepodaří se mu to, protože Duch Boží je vítěz. Duch Svatý vede církev a my jsme na cestě k cíli, o kterém nám Ježíš říká: „*Jdu vám připravit místo. V domě mého Otce je mnoho příbytků.*“ Víme, že může být mnoho zkoušek, ale vítězství patří Kristu, v němž jsme zvítězili i my. A my musíme kráčet tímto zvláštním historickým obdobím, poznamenaným technickým pokrokem společnosti, která je stále víc narušená a v které se ztrácejí základní hodnoty.

Křesťané jsou pronásledováni. Je tolik našich bratří a sester, kteří jsou pronásledováni. Pronásledování je stavem, situací současné Církve. Je třeba být ve střehu, když jde všechno velmi dobře. Může to také znamenat, že tam není křesťanský duch. Křesťanský duch jde proti proudu, nenechává se nést proudem. Kdo následuje evangelium, jde nevyhnutelně vstříc pronásledování. Jako biskup vím, jak důležité je bratrství kněží, jak důležité je mít otcovské srdce. Kolik máte nepochopení a námah. Nejste přijatí, odporuje se vám, děláte toho mnoho a lidé vás stejně neposlouchají. Toto všechno přináší pocity zklamání. Může to vyvolat sklíčenost. Ztráta odvahy je však velmi nebezpečné subtilní pokušení, které může satan vložit do srdce kněze. Říkal jsem vám, že žijeme v čase, kdy jsou křesťané i celé křesťanské komunity pronásledovány. A je zajímavé, že čím více je někde pronásledování, tím více tam roste a upevňuje se víra.

Jsou společnosti, které jsou velmi rozvinuté, například Evropa a některé země Asie, ale ztrácí se tam smysl pro Boha. Poslání Církve se stává těžkým, pronásledování je jakoby volání k návratu k evangeliu. „*Ať se vaše srdce nechvěje. Ve světě budete mít soužení, ale mějte odvahu: Já jsem přemohl svět. Jsem stále s vámi. Dnes a navždy.*“ Tato slova nám Ježíš opakuje v každém okamžiku. Nesmíme nikdy zapomínat na to, že On je protagonistou našeho kněžského poslání. Je to On, který koná všechno potřebné. Je to On, který koná. To nám musí dát velkou vyrovnanost. Naším posláním – kněze v Církvi – je žít každý okamžik intenzivně, s hlubokou vírou, věduce, že když se dívám do minulosti, mohu se stát nostalgic-

kým v oplakávání minulosti. Když se dívám do budoucnosti, mohu být vystrašený z toho, co se stane. Jen přítomnost mi patří. Minulost je v mé paměti. Buducnost je v mých snech. My musíme žít každý okamžik intenzivně s vědomím, že žít máme jedinečně přítomnost. Je to spiritualita přítomného okamžiku. Je to spiritualita, ke které nás vede Panna Maria – spiritualita dítěte. Spiritualita malých dětí, které mají důvěru a naději, neboť ví, že jsou v mamčině náručí, která nikdy neopouští. Neztrácejme nikdy tohoto ducha dětství, tento pocit malosti, odevzdanosti do rukou Panny Marie.

Když pozorujeme tento svět, který nás někdy děsí, nezapomeňme na podobenství, které je v Matoušově evangeliu v 13. kapitole: podobenství o koukoli. Často jsem o něm rozjímal a slyšel jsem také komentář od sv. Matky Terezy z Kalkaty. Někdo zasel dobré semeno na svém poli. V určitý čas rolníci uviděli, že tam není jen dobré semeno, ale i koukol. Ptají se, kdo to mohl udělat. Pán vysvětluje: „Nepřítel v noci zasel koukol.“ „Co máme dělat? Máme ho vytrhat?“ Pán říká: „Ne, kdybyste ho vytrhali, bylo by tu nebezpečí, že vytrháte i dobré semeno. To dobré zasal Bůh, zlé zasal ďábel. Nechejte to být. Až přijde čas žně, tehdy se provede rozdělení.“ Toto podobenství je krátké, ale je velmi zajímavé. Když Ježíš skončil, učedníci mu řekli: „Vysvětli nám to podobenství o koukoli.“ A Ježíš vysvětluje, když rozpustí zástup. Můžeme i my říci: „Pane, tolik se namáháme, abychom zasel v tomto světě semeno evangelia. A roste? Je tolik nepřátel uvnitř i mimo Církev. Co máme dělat?“ A Ježíš vysvětluje: „Dobré semeno zasévá Syn člověka.“ Je to Ježíš, který seje evangelium, ne my. My jsme jen dělníci na vinici, ale hlavní postavou je Syn člověka. Toto je první velká pravda: je to Ježíš, který seje dobré semeno evangelia. Nejsme to my. On je protagonista našeho kněžství. On si poslouží tvými rukama, tvými myšlenkami, tvými slovy. Je to Ježíš, který si poslouží tvým srdcem. Je to Ježíš, který si poslouží tvými nohama, aby krácel. Nikdy na to nezapomínejme, že Ježíš je rozséváč dobrého semena. Tato jistota nás vnitřně osvobozuje, dává nám svobodu a radost, že je to On, který seje, On, který obrací srdce, On, který proměňuje svět, můj život i životy všech. To pole je svět, dobré semeno jsou synové Království. A najednou Ježíš říká, že já, ty, každý z nás je semenem Království. Zasazené semeno, pokud nepadne do země a neodumře, nepřinese úrodu, jak uvádí Jan v 12. kapitole. My přineseme úrodu, když zemřeme v zemi. Jsme dobré semeno, které roste ve světě, kde je i koukol. Ježíš koná vše: seje, dává růst, vede dál. Máme se ponořit do světa, být kněžími žijícími v realitě světa, jako dobré semeno ve světě, a jsme jím do takové míry, jak říká Ježíš, že pokud neodumřeme, nevydáme úrodu. Koukol jsou synové zlého. Není těžké pochopit, že ďábel je pánem tohoto světa a on se také snaží získat si děti, a může se zdát, že jsou mocnější než děti světla. Zdá se, jako by satan vítězil nad evangeliem. Všimněme si například Evropy: kdysi tu byly kvetoucí křesťanské komunity. Nevím, zda je tu nějaký Holanďan, Belgičan? Mohli by vyprávět: v padesátých letech a letech předešlých holanďští misionáři evangelizovali Afriku. Dnes jsou mnohé kostely v Holandsku prodané, a to samé platí i pro jiné země: např. pro Francii nebo Španělsko. Zdá se, že poušť se zvětšuje. I Itálie se nechává strhávat divnou laickou kulturou, je sekularizovaná, i když ne úplně antikřesťanská, ale je indiferentní: Bůh nás nezajímá. Tato indiferentnost je velkým nepřítelem evangelizace, útočí a bojuje proti evangeliu a vstupuje i do nitra křesťanů. Lidé jdou do kostela, ale nemodlí se, vedou život, který určitě není podle evangelia. Je to apostaze, o které mluvil už kardinál Ratzinger v roce 1967 a v interview v roce 1978. Koukol je společnost, ve které žijeme. Tak jsme na poli, kde dobré semeno i koukol rostou pospolu. To je naše situace a řekli bychom, že „řemeslem“ a úkolem koukolu je udusit každé dobré semeno. A opravdu, když se podíváme okolo sebe, je to realita.

Co máme dělat? Ježíš říká, že rozséváčem koukolu je ďábel. Žeň je konec světa a ženci jsou andělé. Musíme si často připomínat, že konec světa přijde. Nastane Ježíšův slavný návrat, který očekáváme. Žijeme ve víře a naději na jeho slavný návrat: „*Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste.*“ Opakujeme to při každé mši svaté, hned po proměňování. Tedy tak jak se sbírá plevel a pálí se v ohni, tak bude na konci světa. Syn člověka pošle své anděly, kteří shromáždí do jeho království dobré, svážou zlé, ty, kteří působí pohoršení, a uvrhnou je do hořícího ohně, tam, kde je pláč a skřípění zubů.

A zde je ten komentář Matky Terezy: Někdy bychom chtěli, aby skutečnost byla úplně bílá bez temných míst, ale musíme počítat i s temnotou. Krása našeho křesťanského povolání je v tom, aby se nám dařilo žít ho v této směsi dobra a zla. Někdy ztrácíme odvahu a chtěli bychom, aby to bylo jinak, ale toto

je to, o čem mluví Ježíš: vždy je to tak, že je tu dobré semeno i zlé, vše smíchané. Chtěli bychom zlo zničit hned, tak jako oheň Sodomu a Gomoru. My jsme Ježíšovi kněží ve světě, kde je zlo a dobro smícháno. Ale máme tuto jistotu: na konci bude vynesena spravedlnost. Během našeho života máme veliký úkol: zůstat věrnými svému povolání.

Nyní přejdu k listu sv. Pavla Efezanům, kapitola 6., kde apoštol popisuje, jak dobře žít tam, kde je dobro neustále v boji se zlem a jak neztratit odvalu, jak nesklouznout do nedůvěry a nedovolit, aby v našem srdci zemřela naděje.

Dává nám rady, o kterých se zmíním a které jsou i v evangeliích. Závěr listu sv. Pavla Efezanům je velmi pěkný: ukazuje, jak má křesťan bojovat ve společnosti. (Krátce přečtu a přejdu k Modré knize.) Jsme ponořeni do duchovního boje, jak popisuje i Modrá kniha, jak si dobře vzpomínám: 1. 1. 1984 a také o deset let později, 1. 1. 1994. Panna Maria mluví o tomto apokalyptickém boji: je to uprostřed konfliktu, kde se ukazuje, které zrno je dobré a kdo je opravdový křesťan.

Je zajímavé, jak velké je množství mučedníků, o kterých tato společnost nic neví a kteří svým tichem pomáhají zachraňovat tuto naši společnost. Když se štěně utopí v oceánu, všechny noviny o tom píší. Když jsou miliony křesťanů pronásledovány, o tom nemluví nikdo. Proč? Protože to je v Božím plánu, neboť tento svět nenávidí světlo. Řekl nám to Ježíš. Tento temný svět nenávidí světlo. A krev mučedníků je světlem rozptýleným v tomto světě. My sbíráme tyto paprsky světla, aby náš život mohl být konfrontován s odvahou mučedníků, náš každodenní život, který je nepřetržitým duchovním bojem především se sebou samými. Často je to i v nás samotných, jako by v nás byly dvě osoby, které bojují, koukol i dobré semeno v našem nitru. Koukol je zasety v našem nitru jako důsledek prvotního hříchu a musíme bojovat, a tak je namáhavé žít naši křesťanskou identitu do důsledků. Slova sv. Pavla mohou být proto pro nás užitečná, když říká: „*A tak hleďte svou sílu v Pánu, v jeho všemohoucnosti.*“ (Ef 6,10) Sílu tedy máme nacházet v Pánu: „*Pane, jen Ty jsi má síla. Jen v Tobě mohu najít odvalu!*“ V modlitbách plných víry, vzýváním Božího milosrdenství, abychom zvítězili nad zlým. Nespoléhej na své síly, vyzbroj se Bohem. Žij dobře svátostný život. Modli se. Buď knězem, který se modlí, modlí a modlí. Modlitba se má stát tvým životem. Slav mši svatou s velikým zaujetím. Žij svůj život osvícený evangeliem, a to tak, aby z tvého srdce vyzařovala hojně Ježíšova přítomnost. O toto nás žádá Pán. Sv. Pavel píše křesťanům do Efezu list, který krásně charakterizuje život v Církvi. Dnes tento život podle mne velice potřebuje zvnitřnění, schopnost meditovat v mlčení, adoraci Krista. Uvědomuji si, že jsou mnohé dokumenty, knihy, které je dobré číst, ale nejdůležitější je ozbrojit se Boží zbrojí, aby se Bůh stal tvým způsobem života, tvým dechem. Je třeba počítat s Ježíšem, s mocí Trojice. Jak říká sv. Pavel, vezměte si plnou Boží výzbroj, abyste mohli obstát v době zkoušek a byli pevní, zvítězili ve všech zkouškách. Náš boj je bojem proti vládčům a mocnostem temnot.

Co můžeme dělat proti satanovi? Věřím, že mezi vámi není nikdo, kdo by si dovolil dělat velký exorcismus bez povolení, protože je to nebezpečné. Jen ten ho může konat, kdo je pověřen svým biskupem, řádně připraven a ví velmi dobře, že bojovat proti satanovi nemůže sám. Ale všechno, co dělá, má dělat ve jménu Ježíšově a jeho prostřednictvím, v moci Trojice. Tak píše sv. Pavel: „*Veďte si Boží výzbroj, abyste zvítězili v zlý den, všechno překonali a obstáli. Buďte pevní, přepásejte se pravdou,...*“ (Ef 6,13–14) – to si přečtete sami a rozjímejte. To, co tě má utvářet, má být pravda a spravedlnost. Buďte připraveni ohlašovat evangelium pokoje. Veďte si štít víry, kterým můžete uhasit všechny dábelské šípy. Satana ničí prostá víra v Boha. To, čím se oblékáme v satana, je pýcha. A pýcha si obléká mnohé formy. Satan se baví, když se mu podaří obléct nás do pýchy.

Dnes se pýcha projevuje především posuzováním papeže. Je to strašná forma pýchy. Když se ti někdy zdá, že ho nemůžeš pochopit, zavři svá ústa a vyzvej Pána. Jak si můžeš dovolit otevřeně ho soudit? Buď pokorný! Mlč a modli se! Nesud! Modli se. Právě to satan chce: vidět tě soudit ho. Copak to nevíš, že je to Duch Svátý, který vede Církev? Během staletí byli určitě i papežové, kteří nebyli svatí. Ale svatí nebyli ani ti, kteří proti nim bojovali. A ti ostatní trpěli, obětovali svůj život za papeže, poslouchali je a sloužili jim. Satan v nás rád vzbuzuje ducha odporu a pýchy. A ten, kdo dělá exorcismy, ví velmi dobře, o čem mluvím. Mějme stále štít víry. Jím zhasínáme všechny ohnivé šípy zlého. Veďte si přílbici spásy, meč naděje. Potom se modlete tak, jak vás inspiruje Duch. Proste všechny svaté. A modlete se

i za mne. Modlete se za své biskupy. Modlete se i za papeže, protože si ani nedovedete představit, kolik zodpovědnosti a námahy to chce, aby splnil své poslání. Slyšel jsem, jak tento papež cítí potřebu modlitby a žádá o ni. Věřím, že je to důležité pro nás, členy MKH a byla by to zrada onoho závazku, kvůli kterému se také toto Hnutí zrodilo, kdyby se do jeho nitra vloudil protipapežský duch. Bylo by to popření MKH. Velmi dobře jsem znal Dona Stefana Gobbiho už od roku 1979, když mi bylo okolo 30 let, a tehdy mě učil, že jedním ze základních bodů MKH je právě láska a věrnost papeži.

Zakončím znovu poselstvím z 1. ledna 1984: „*Dodejte si odvahy! Já jsem Matka milosti a milosrdenství.*“ Panna Maria je stále s námi. Právě zlo, proti kterému je třeba bojovat, je hřích. A bohužel, dnes je krize svaté zpovědi. Je to znamení, že se ztrácí smysl pro hřích. Zato narůstá smysl pro vinu a vyhledávají se psychologové a psychiatři. Smysl pro hřích je podobný bázni před Bohem: mám Boha tak rád, že se ho bojím urazit. Když se ztrácí smysl pro hřích, Duch Svatý opouští duši a ona žije neuspořádaným životem. Panna Maria v našem nitru stále vzbuzuje tento smysl pro hřích, doprovázený smyslem pro lásku. Panna Maria říká: Pamatuj na to, že tě mám ráda, že jsem ti Matkou. Víím, že jsi slabý, ale neztrácej odvahu, když padneš, netrap se, jednoduše vstaň. Zdá se mi, že Panna Maria je s námi, aby nás povzbuzovala: Neztrácej odvahu, Bůh tě miluje. I kdybys udělal tu nejstrašnější věc na světě, řekni z hloubi srdce: Pane, lituji! To tě udrží v pokoře. Když vyznáš, že jsi zhřešil, roste v tobě smysl pro hřích a také smysl pro Boží lásku, která tě miluje takového, jaký jsi, a vysvobozuje tě z pocitů viny, tedy z hněvu na sebe, protože nejsi takový, jaký bys chtěl být, což je projevem zraněné pýchy. Pýcha zraňuje, ale litující hříšník ji najde poraženou u nohou Božího milosrdenství a odevzdává se do Božích rukou.

Panna Maria umenšuje náš strach, protože nám neustále připomíná víru. V poselstvích často říká: Nebojte se, buďte odvážní, já jsem Matka. Rýsuje nám cestu. Zve nás k tomu, abychom se jí svěřili: „*Vstupte do mého Neposkvrněného Srdce.*“ V rozhodujících chvílích našeho života říká: Neboj se, jsem u tebe! To je krásné. V mnohých zjeveních Panna Maria opakuje: Neboj se. Já jsem tvá Matka. V Guadalupe říká Juanovi: „*Proč se bojíš? Cožpak nejsem tvá Matka?*“ V Lurdech, ve Fatimě, v Medžugorje opakuje stále to samé: Neboj se, já jsem tvá Matka. Panna Maria je velká Boží něžnost. Odhaluje nám opravdovou Boží tvář, která poráží strach. Strach je nepřitelem odvahy, a proto nám pomáhá být odvážnými. Pomáhá nám čelit problémům s velikou vyrovnaností.

Je také učitelkou rozlišování, které dnes velmi potřebujeme. Dnes je tolik zmatku, že se musíme učit dobře rozlišovat. Dnes, když se v Církvi velmi rozšiřují protipapežské myšlenky, já rád říkávám sám za sebe, že raději se budu mýlit s papežem, než být oddělený od papeže. Je to pro mne základní kritérium. Já, jako biskup poslouchám evangelium a poslouchám i papeže. I když mu někdy zcela nerozumím, přesto to takto dělám, protože toto je dnes podle mne to správné rozlišování: nechci si vybírat svobodně, podle své hlavy. To pak opravdu může vést na scestí.

Znal jsem jednoho svatého člověka, opravdu velmi dobrou osobu a odchýlila se od správné cesty, protože v jednom bodě si začala myslet, že Církev se mýlí, papež mluví nesprávně, divné věci. My jsme velmi malí, zatímco satan je velký lišák. Nesmíme na to zapomínat, on je velice rád, když nás vodí za nos. Panna Maria nás učí jít po cestách, kde se dá vyhnout nebezpečím. Nechejme se jí vést. Já se o to snažím každý den. Ráno, jen co vstanu, obnovím svoje zasvěcení Panně Marii podle vzoru Montforta, dávám do jejích rukou plnou svobodu, aby mě vedla. Toto je duch Hnutí. Hnutí, které vzniklo ve Fatimě a je velmi inspirované duchem Montforta.

A konečně, je třeba se připravovat na mučednictví. Není to tak, že vám někdo usekne hlavu, ale každý den jsme podrobeni mučednictví poslušnosti a věrnosti. Mučednictví znamená svědectví. Jsme povoláni vydávat svědectví evangeliu. Takové svědectví, ke kterému nás volá Pán: být připravení na velký boj proti satanovi, hříchu a velkému vojsku zla. S jistotou, která musí být vždy silnější v našem srdci: ve vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie, což je charakteristikou našeho Hnutí. Panna Maria říká v Modré knize, že je Neposkvrněná, je blízko nás a že se jí máme svěřit. Tehdy už zahlédneme její vítězství. Když se zcela zasvětíme Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, budeme vidět očima Boží dobroty, zahlédneme už nyní vítězství. A Neposkvrněné Srdce Panny Marie je už nyní, ne až zítra, naším bezpečným útočištěm.

Přednáška biskupa Giovanniho d'Ercoleho, 26. 6. 2019 na exerciciích MKH v Collevaenza, Itálie